

ROLF SCHREINER:

Tarmen te Tony

Det va ein gang ei popgruppa i Manchester så hette Dominators of Rhythm – den besto av vokalisten Allan Clarke, gitaristen Graham Nash og tri andre. I desember 1962 skifta de navn te The Hollies. Det va sannsynligvis te ære for det amerikanske popidolet Buddy Holly (egentlig Charles Hardy Holley). Han døde dessverre bare 22 år gammale, då flyet han satt i, ramle ner i ein kornåger i Iowa klokka 1.05 om nåtta lokal tid, 3. februar 1959. The day the music died, ifølge DonMcLean i sangen «American Pie». Rockepionéren Buddy Holly va te og med John Lennons og Paul McCartneys store forbilde.

Samtidig med nytt navn blei det òg ein udskifning i bandet. Inn kom Tony Hicks på sologitar, og takk for det. Ikkje bare e han ein dyktige musiker – han begynte itte kvert å synga i tillegg te at Clarke og Nash sang tostemt, og dermed fekk me den heilt spesielle tristemte Hollies-lyden. Stemmeharmoniene va te og med bedre enn The Beatles, sa de så hadde greia på sånt.

Tony Hicks kom fra det rivaliserande bandet The Dolphins. Der va Bobby Elliot trommeslager, og han gjekk rundt og sikla itte trommisjobben i The Hollies. Den jobben fekk han i 1963, og han blei kjent for å spela med hatt – det va litt pinligt med lide hår på håvet når resten av engelske popstjerner va særdeles hårfagre.

Når The Hollies nå e ude på 50-års jubileumsturné, så e Tony Hicks og Bobby Elliot fortsatt med på laget. Turnéen går te Australia, New Zealand, Tyskland, Storbritannia, Sverige og Norge – og me får altså historisk besøg i Stavanger Konserthus nå på søndag.

Anthony Christopher Hicks kom te verden 16. desember 1945. Det betyr at han fylte 21 år fredag 16. desember 1966, og den bursdagen feirte han med Hollies-konsert i Oslo. Musikkarkeologer kan merka seg at de kjente norske 60-talls gruppene Beatnicks og Public Enemies va oppvarmingsband. Dagen itte på spelte The Hollies i Kuppelhallen, Stavanger.

Mens de va her i byen, skreiv The Hollies schlägeren «Carrie Anne». Sangen sko egentlig hetta «Marianne», og for å sitera Graham Nash: «Adle me i den engelske popbransjen hadde lyst te å hoppa i halmen med vakre Marianne Faithfull, men med unntag av kjeresten Mick Jagger, måtte me holda oss pent på avstand. Så me lagde ein hyllestsang istedenfor. Men navnet i sangen blei litt for avslørande, så me kamuflerte lystene våre og lod «Carrie Anne» ver tittelen.»

Andre gang eg såg The Hollies i Bjergsted va i 1977, og tredje gang – då Tony Hicks mysta tarmen, og det komme eg tebage te – va i 1986.

Då The Hollies spelte på Egersund Visefestival (!) i 2004, fekk me ein ekstra opplevelse. Tony Hicks spurte om me hadde lyst å hørre «Blackberry Way» – ein hit med The Move fra 1969. Den swingte bra ennå, og då forsto eg at det va vokalisten i The Move, Clark Wayne, så sang for Hollies denne gangen. Det va någe av det siste han gjorde på scenen – kreften tog Clark Wayne opp te Jimi, Jim, Brian & Janis same høsten.

I byen Omaha i staten Nebraska i USA fekk de i 1917 sitt eget «Lindøy» så de kalte for Boys Town – altså et sted for trøblete og hjemløse gutter. Stiftaren hette Father Flanagan, og i 1941 så han i magasinet The Messenger ein tegning av ein gutt så bar ein aen gutt, og teksten «He ain't heavy, Mr., he's my brother». Father Flanagan fekk lagd ein statue, og inskripsjonen blei «He ain't heavy, Father, he's my brother». Statuen og teksten blei et velkjent symbol for Boys Town, og någen fekk lyst te å skriva ein sang om dette. De blei òg inspirert av ein aen historie. Det hevdes at ein amerikanske tropp på vei inn i ein bomba landsby i Vietnam møtte ein halvstore gutt så bar ein død guttekropp på ryggen. Då de spurte gutten på vietnamesisk om det ikkje va tungt, var svaret: «Han e ikkje tunge, han e bror min.» Så då blei det sang, og den blei Tony Hicks tilbudt i et pladestudio i Denmark Street i London seint på 1960-tallet.

«He Ain't Heavy, He's My Brother» blei ein megahit for The Hollies i 1969 – godt assistert av den unge pianisten Reg så fekk 12 pund for jobben. Reginald Kenneth Dwight kalte seg seinare for Elton John.

På Hollies-konserten i Bjergsted i 1986 sa min gode venn og huslege så satt ved siå av meg: «Se på Tony Hicks – han ser ikkje heilt goe ud.» Ein rutinerte doktor har aua for sånt. Og ganske riktig – herr Hicks va ikkje i slag. Ganske tamme i stilen, og daue i kroppen.

Då doktoren stilte på jobb på sygehuset dagen itte på, va der komt inn ein nye pasient fra Manchester. Itte konserten va Tony Hicks blitt innlagt med store magesmerter, og nå låg han der uden blindtarm. Min venn fekk hørre av pasienten at de andre i The Hollies va reist videre, og at de hadde fått inn ein reserve te neste konsert. The show must go on! Eg regne med at på flyet hjem te Manchester sang Tony Hicks «I'm Alive» fra 1965.

Du lese vel dette før konserten på søndag, Tony.

Hvis du vil helsa te sygesøstrene, så sidde doktoren og eg på fjerde rad.